

Den Kristnes Framtid - att Regera med Jesus i det Kommande Kungariket

Originaltitel: *The Christian's Destiny – Rulership with Jesus in the Coming Kingdom*

Få studenter i kristendom verkar vara medvetna om att de som tror på Jesus är ämnade för kungligt ämbete. En extraordinär sammansvärjning av tystnad döljer själva meningen och syftet med det kristna livet för kyrkobesökarna. Men de bibliska skribenterna visste mycket väl vad som var inbegripet i lärjungskapet.

I våra dokument i Nya testamentet berättas det att Jesus förkunnade Guds messianska kungarrike (Matt. 4:23; 9:35) och rekryterade verkställande styresmän för den universella regering som Fadern hade lovat att anförtro åt honom. Om någon sanning är till för att inspirera, sporra och ödmjuka Guds folk, så är det

att de troende kristna - de som på rätt sätt undervisats i sanningen och blivit döpta enligt Nya testamentets mönster - nu är ambassadörer i detta främmande territorium, den nuvarande onda tidsåldern (2 Kor. 5:20; Ef. 6:20; Gal. 1:4) i väntan på att deras Herre ska återvända för att ta de till sina medregenter i morgondagens nya världsordning. För detta underbara privilegium skall de trogna nu sträva efter Guds andes hjälp.

Detta är helt klart vad Bibeln lär och läsaren uppmanas att ompröva alla andra uppfattningar som han eller hon kan ha godtagit utan att noga begrunda de bibliska fakta som finns.

Guds rike

Det kan inte förnekas att Jesus framför allt var upptagen med budskapet om Guds rike (Matt. 13:19) som det dynamiska verktyg genom vilket de omvända förmåddes att överge allt för honom och Riket. Inträdet till Guds rike var det högsta målet i slutet av den kristna vägen. Det målet inspirerade den tidiga kristna uppoffringen, till och med av livet självt: "Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike" (Apg. 14:22). Alla nuvarande prövningar skulle bäras med glädje med tanke på det imponerande pris som väntade den trogna troende vid Jesu återkomst för att inviga Riket. Detta tema ligger till grund för alla Nya testamentets skrifter.

Daniel 7

Jesus kan inte förstås utan att hans bakgrund tas med. Hans sinne var genomsyrat av orden från Gamla testamentets profeter. För honom var det axiomatiskt att tro att Gud hade uppenbarat för sina tjänare profeterna om framtiden (Dan. 2:45, Matt. 24:15). Daniels bok hade till exempel gett de trogna i Israel en översikt över världshistorien, där Människosonen (Dan. 7:13), Messias, skulle spela den ledande rollen. Jesus visste att det var han själv som var Människosonen (hans eget favoritnamn), en person som Daniel hade sett i en anmärkningsvärd syn. Människosonen sågs framträda inför himmelens domstol för att ta emot ett **kungarike** och kungamakt (Dan. 7:14).

Daniels sjunde kapitel ger oss en mycket viktig insikt i Jesu uppdrag och hans efterföljares framtid. Innebörden i detta kapitel är på intet sätt svår. Försummelse av Gamla testamentet har länge berövat den vanliga kyrkobesökaren på dessa grundläggande byggstenar i Jesu evangeliebudskap, och därför är de

obekanta med detta ämne och det är det som kan skapa svårigheter, och inte själva materialet i sig självt. Allt genom Bibeln uppmanas de kristna att söka och studera.

Det centrala temat i all Jesu undervisning

Alla forskare är överens om att Guds rike var det centrala temat för alla Jesu läror. Det som Jesus menade med Guds rike kan lätt förstås genom att Guds rike kan spåras tillbaka till Gamla testamentets källa i Daniel 2:44. Här ser vi avslutningen på den nuvarande tidsåldern i mänsklig historia när Daniel förutsäger att "Himlens Gud [skall] upprätta ett kungarike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra [tidigare nämnda] rikena, men självt ska det bestå för evigt." Dess plats skall vara "under himlen" (se Dan. 7:27) - här på jorden.

Detta rike som himmelens Gud ska upprätta blev helt naturligt känt som himmelriket eller Guds rike (orden är synonyma: Matt. 19:23-24), och det var detta rike som Jesus kom för att förkunna som Goda nyheter, evangeliet (Matt. 4:23; Lukas 4:43). Jesus trodde tydligen, precis som Daniel, att synen "uppenbarades för kungen [Nebukadnessar, om] vad som ska ske i framtiden" (Dan. 2:45). Kristus visste att han, utav alla medlemmar i människosläktet, var den utvalde Kungen som utsågs till härskare i detta framtida storslagna Guds rike.

Människosonen

Det finns mer viktig information om Guds rike i Daniel 7. I vers 11 tas herraväldet som tillhör "djuret", helt klart en ond härskare, bort när [han] djuret blev "dödat ... och kastades i den brinnande elden," varpå "en Människoson", Messias, förs fram inför Gud och "gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk ska tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte ska ta slut, och hans rike ska inte förstöras (Dan. 7:13-14).

Som bekant talade Jesus alltid om sig själv såsom Människosonen, som beskrivs i Daniel 7, och påstod sig därför vara den kung till vilken Guds rike skulle anförtros. Inför Israels överstepräst bekräftade Jesus att han verkligen var "Messias, den Välsignades son" (dvs. Guds Son, Markus 14:61). I samma andetag citerar Jesus Daniels syn och lovar att Människosonen skall ses "komma bland himlens moln" (Markus 14:62). Tydligen är titeln "Människosonen" en motsvarighet till titeln "Guds Son" och "Messias", och detta är

exakt vad vi ska förvänta oss när vi läser om den messianska funktion som tillskrivs Människosonen i Daniel.

Den levande Gudens Son

Matteus 16:16 hade redan likställt Messias med "den levande Gudens Son": "Du är Messias, den levande Gudens Son". Alla dessa titlar är helt och hållet messianska och har ingenting att göra med de efterbibliska teorierna om Jesu så kallade två naturer, ett begrepp som både Jesus och Paulus skulle ha funnit förbryllande. Det var först när Jesu Messiaskap blev missförstått av de greker som började dominera kyrkan efter apostlarnas tid, att verkligheten med det kommande messianska kungariket på jorden till stor del gick förlorat.

Samtida teologi fortsätter att trötta ut sig själv i ett försök att sära på titlarna "Guds Son" och "Messias". I Bibeln är de likvärdiga och utsedda till samma kungliga ämbete.

Messias

Det finns ett underliggande problem med kristendomen, det har man i allmänhet förstått. Detta har att göra med Jesu messiaskap. Människor har länge fått lära sig att Jesus förkastade den "judiska" förväntan på att Messias skulle störta den nuvarande mänskliga regeringens politiska makt och upprätta ett verkligt rike; och att Jesus istället förväntade sig att riket skulle upprättas enbart i människors hjärtan och inte externt som i en verklig regering. Allt detta är en farlig, vilseledande halvsanning. Det är sant att Jesus **vid sin första ankomst** inte gjorde några försök alls att störta det befintliga politiska systemet (Joh. 6:15). Han kom för att **förkunna** om Riket (Luk 4:43) och för att dö. Men detta ändrar inte det faktum att han **vid sin andra ankomst** till fullo kommer att ta upp Messias politiska roll i Gamla testamentet och "judisk innebörd" (Markus 14:62).

Inte för ett ögonblick förnekade Jesus sin funktion som kung i Israel och världens härskare.¹ Att ha påstått sig vara Messias men ändå ha förnekat sin rätt, att sitta på Davids tron i Jerusalem och styra jorden, skulle ha varit meningslöst nonsens. Det skulle ha varit att förkasta Bibelns syn på Messias, samtidigt som man påstod sig hålla fast vid Bibeln!

¹ Se "Guds Rike och Israels Återupprättelse" (<https://focusonthekingdom.org/KingdomofGod-Swedish.pdf?x49874>)

Världens kung

Jesus såg alltid fram emot den andra ankomsten, då han skulle ta på sig sin fulla roll som världens kung. Det var inte så att han inte redan var Messias. Han var alltid Messias, och det var själva kärnan i den kristna tron att erkänna detta (Matt. 16:16-17). Men att offentliggöra detta alltför tidigt i sin tjänst skulle vara som att be om onödiga problem — därav den så kallade messianska hemligheten (Markus 1:34). Teologin skiljer sig från Nya testamentet när teologin försöker övertyga oss om att eftersom Jesus, under det första århundradet, inte intog sin ställning som Messias i den mening som förväntades, så kommer han aldrig att göra det!

Detta är helt enkelt att förkasta evangeliet om Guds rike som innehåller ett löfte om att Riket skall invigas när Jesus återvänder. Jesus och apostlarna gör ständiga vädjanden om sinnesändring på grundval av tron på det framtida Kungariket (Mark. 1:14; Lukas 9:2; Matt. 24:14; 13:19; Apg. 8:12; 28:23, 31). E. Earle Ellis har rätt när han säger att "temat 'Guds rike' i Apostlagärningarna endast används om en framtida händelse" (*New Century Bible Commentary on Luke*, sid.13).

Kunskapen om Riket

Nu är kunskapen om Guds rike som en viktig del av evangeliet på intet sätt ett akademiskt erkännande av en avlägsen framtida händelse. Det är nyckeln till den troendes engagemang med Kristus. Daniel 7 ger upplysningar inte bara om den enskilda Människosonen, till vilken Riket har beviljats, utan också om alla dem som skall vara förbundna med honom i styret. I Daniel 7:22 talas det om den tid som skulle komma då "då de heliga fick ta riket i besittning." Jesus upprepar denna förutsägelse exakt när han säger till de troende: "Var inte rädd, du lilla hjord, för er Fader har beslutat att ge er Riket" (Lukas 12:32).

Daniel 7:27 är ännu tydligare: "Då skall suveräniteten, herraväldet och storheten i alla riken under hela himlen ges åt det folket som är den Allsmäktige Gudens heliga; deras kungliga makt skall aldrig upphöra, och alla styresmän på jorden skall tjäna och lyda dem" (direkt översatt från *NEB, RSV och Good News Bible*). Men låt det noga påpekas att ingen politisk makt skall hävdas av de heliga förrän Jesus återvänder.

I 1 Korintierna 6:2 vädjar Paulus till ett erkänt faktum, en grundläggande princip i kristendomen: "Vet ni inte att de heliga ska hantera världen?" (översatt från Moffatts översättning). Denna anmärkning görs i

samband med att lösa tvister och påminner om det avsnitt i Jesaja 2:1-4 som föreskriver Messias som domare i internationella tvister.

Jesu Kristi uppenbarelse

I boken "Jesu Kristi uppenbarelse" (Upp. 1:1), där Jesu sinne ständigt uppenbaras i 22 kapitel, är de heligas kommande regering ett huvudtema. De två delarna i evangeliet - Kristi död samt Messias och de heligas efterföljande regering - förenas i ett utbrott av jubel i Uppenbarelsesboken 5:9-10:

"Du [Lammet, Jesus] är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden."

Denna viktiga betydelse om Guds rike och de heligas medstyre bör inte sätta tvivel om behovet av att förkunna om Riket som hjärtat i Evangeliebudskapet. Kungörandet av Riket tjänar som en inbjudan till ett kungligt ämbete under den kommande regeringstiden. Detta är målet både för människans historia och församlingens framtid. Det är därför inte att undra på att Jesus uppmanar sin församling med löftet om den högsta belöningen:

"Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom ska jag ge makt över folken [nationerna]. Han ska styra dem med järnspira som man krossar lerkärl, liksom jag har fått den makten av min Fader. " (Upp. 2:26-28).

Jag sluter förbund med dig

Detta är ett eko av Psalm 2, Daniel 7:27 och naturligtvis Lukas 22:28-30:

Det är ni som har stått vid min sida under mina prövningar, och jag överlämnar [sluter förbund om] riket till er liksom min Fader har överlämnat det till [slutit förbund med] mig. Ni ska äta och dricka vid mitt bord i mitt rike, och ni ska sitta på troner och döma [administrera] Israels tolv stammar."

("Döma" är likvärdigt med "administrera" eller "styra", enligt hebreisk användning. Se till exempel *Good News Bible*, *Moffatt* och ***International Critical Commentary*** till 1 Kor. 6:2).

Jesus betonar det också i Uppenbarelseboken 3:21:

"Den som segrar ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på Hans tron."

Det är i Uppenbarelseboken 20 som vi finner den slutliga upplösningen av Bibelns konstanta förväntan om ett effektivt gudomligt styre på jorden. Återigen finns löftet där om ett kungligt ämbete för de trogna: "De levde [kom till liv] och började regera tillsammans med Kristus" (Upp. 20:4).

Jesus och hans undervisning

På den fasta grundvalen av Jesus och hans undervisning - på Jesu budskap och inte bara på budbäraren - är en troende försäkrad en plats för ansvar och privilegium i det kommande Riket. Det är fortfarande en grundläggande sanning i Nya testamentet att evangeliet om Riket predikades för Abraham (Gal. 3:8). Och till Abraham gavs löftet om att ärva världen (Rom. 4:13). Hans andliga avkomlingar kommer att få ärva jorden (Matt. 5:5). Tillsammans med Messias, Israels kung och världens Frälsare, skall de regera som kungar på jorden (Upp. 5:10). Till denna ära och tjänst kallas de av de Goda nyheterna om Riket. I deras välsignelse ligger makten att välsigna andra (1 Mos. 12:1-2).

Översättning: Ingrid J. Klingberg, feb. 2021.

Bibelcitater: SFB15 om inget annat anges.